

Arrest

nr. 213 019 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Luc DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 september 2013 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor de duur van 3 jaar, die haar ter kennis wordt gebracht op 30 september 2013.

1.2 Op 25 februari 2015 dient de verzoekende partij een eerste eigen asielaanvraag in die op dezelfde dag wordt overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

(hierna: het CGVS). De verzoekende partij wordt op 25 februari 2016 in het bezit gesteld van een bijlage 26.

1.3 Op 27 mei 2015 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 159 605 van 8 januari 2016 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4 Op 30 oktober 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5 Op 17 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag zonder voorwerp verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 11 april 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Mijnheer de Burgemeester,
K(...), K(...) M(...)h (R.R.: (...))
nationaliteit: Russische Federatie
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 30.10.2015 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

☐ *Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hem werd betekend op 30.09.2013; Dat inreisverbod verbiedt hem zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 29.09.2016 . Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

☐ *Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 10 dagen betekend op 13.01.2016;*

☐ *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden."*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op omdat op 30 september 2013 aan de verzoekende partij een inreisverbod ter kennis werd gebracht van 3 jaar en zij gedurende de termijn van het inreisverbod niet kan verblijven op of binnenkomen in het Rijk. Ze stelt dat het inreisverbod niet werd aangevochten door de verzoekende partij en thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst op de bespreking hieronder waaruit zal blijken dat de exceptie van de verwerende partij moet verworpen worden.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 74/11, § 3 tweede lid van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeeld en of zij op grond van daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; Rvs 7 december 2001, nr. 11.624; RvV 5 juni 2009 nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moeten steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (5RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

In casu is verweerder niet uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens, zodat zij tot een onjuiste beoordeling is overgegaan en kennelijk onredelijk tot haar beslissing is gekomen.

De bestreden beslissing bestempelt de gemotiveerde aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. Van 30 oktober 2015 “zonder voorwerp” met als reden dat er aan verzoeker op 30 september 2013 een inreisverbod is afgeleverd hetgeen noch opgeheven noch geschorst zou zijn (stuk 1).

Deze beoordeling is incorrect.

Immers is het inreisverbod zoals afgeleverd aan verzoeker op 30 september 2013 wel degelijk (impliciet) opgegeven/ingetrokken. Deze (impliciete) intrekking/opheffing van dit inreisverbod is er gekomen op 25 februari 2015 wanneer verzoekers asielsdossier ten gronde werd behandeld mits afgifte van een bijlage 26, overgemaakt aan het CGVS voor gehoor ten gronde op 17 maart 2015.

Artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet stelt:

“Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikel 9ter, 48/3 en 48/4.3

Kortom, van zodra het CGVS-CGRA een asielverzoek ten gronde behandelt, dient een alsdan desgevallend openstaand inreisverbod te worden beschouwd als impliciet opgeheven/ingetrokken. Immers, indien het CGVS-CGRA vervolgens alsnog de asiel- of subsidiaire beschermingsstatus zou weigeren aan de asielzoeker kan de Dienst Vreemdelingenzaken zo nodig wel een nieuwe beslissing (inreisverbod) nemen, doch alsdan evident rekening houdend met alle op dat ogenblik geldende actuele individuele specifieke omstandigheden (cfr. Art. 74/11, §1 Vw).

Het is in die zin gevestigde rechtspraak van de RvV en RvS dat een inreisverbod wordt verbroken, dan wel (impliciet) is verwerkt/opgeheven/niet langer uitvoerbaar is in de rechtsorde, wanneer een vreemdeling een attest van immatriculatie wordt afgeleverd en deze aldus terug in legaal verblijf is (in casu ten eerste bij een asielprocedure ten gronde in het licht van art. 74/11, §1 Vw).

“Il s'ensuit également que la délivrance au défendeur en cassation d'un certificat d'immatriculation en application de l'article 75 précité de l'arrêté royal du 8 octobre 1981, même s'il s'agit d'une autorisation de séjour temporaire et précaire, est incompatible avec l'ordre de quitter le territoire antérieur du 26 septembre 2013 et implique le retrait implicite de celui-ci. Elle emporte tout autant le retrait implicite de la décision d'interdiction d'entrée, qui est l'accessoire de l'ordre de quitter le territoire »

De bestreden beslissing van 17 maart 2016 – zoals ter kennis gesteld op 11 april 2016 – is dan ook incorrect, minstens niet correct gemotiveerd en voor verzoeker als normaal zorgvuldig rechtsonderhorige niet te begrijpen, alwaar dit niet in rekening brengt dat gezien zijn asielprocedure dewelke wel degelijk ten gronde werd beoordeeld door het CGVS-CGRA in 2015 het inreisverbod van 2013 niet correct kan worden ingeroepen om verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis Vw. Van 30 oktober 2015 “zonder voorwerp” te verklaren.

Immers werd dit inreisverbod impliciet ingetrokken conform bovenstaande rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

4.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid van de huidige vordering op te werpen op grond van het feit dat het aan verzoeker verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden.

Verzoeker is het voorwerp van een inreisverbod, aan hem ter kennis gebracht op 30.09.2013, dat drie jaar geldt. Daarom is het hem tot 30.09.2016 verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/12, derde lid en de §§2 en 4 van de vreemdelingenwet. Die beslissing werd niet aangevochten door verzoeker en het inreisverbod is thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Verzoeker ontbreekt het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. Artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), quod non, en hem dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Verzoeker stelt een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat het inreisverbod impliciet werd ingetrokken of opgeheven omdat zijn asiëldossier ten gronde werd behandeld mits afgifte van een bijlage 26, met het oog op een verhoor ten gronde op 17 maart 2015.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geenszins aantoont dat het louter indienen van een asielaanvraag een eerder opgelegd inreisverbod buiten werking zou stellen. In toepassing van artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet kan immers enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buitenwerking stellen. Verzoeker toont niet aan dat hij de internationale bescherming werd toegekend en evenmin dat hij een gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt daarentegen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 8 januari 2016, bij arrest nr. 159.605 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

In een recent arrest van 15 februari 2016, C-601/15 PPU heeft het Hof van Justitie, m.b.t. het indienen van een asielaanvraag na een eerdere verwijderingsmaatregel met inreisverbod, het volgende geoordeeld:

“75. Ten aanzien van de aanwijzing van de verwijzende rechter dat de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp van een terugkeerprocedure is, volgens zijn eigen rechtspraak tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege vervalt, moet worden benadrukt dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 hoe dan ook vereist dat een

krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59)."

In overweging 80 van datzelfde arrest oordeelde het Hof van Justitie uitdrukkelijk dat de procedure, die krachtens richtlijn 2008/115 is ingeleid, in het kader waarvan een terugkeerbesluit in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod is vastgesteld, moet worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming zodra dit verzoek in eerste aanleg is afgewezen, zodat een dergelijke procedure nog steeds "hangende" is in de zin van artikel 5, lid 1, onder f, tweede zinsdeel, van het EVRM. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou het inreisverbod expliciet zijn ingetrokken door het indienen van een asielvraag. Dergelijke zienswijze gaat in tegen het arrest van het Hof van Justitie en tegen de inhoud van de Terugkeerrichtlijn.

De vordering is niet ontvankelijk."

4.3 Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voormelde aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe wordt gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De "buitengewone omstandigheden" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”

De verzoekende partij betoogt dat het inreisverbod afgeleverd op 30 september 2013 - dat de reden vormt van de bestreden beslissing - (impliciet) opgeheven/ingetrokken werd omdat zij op 25 februari 2015 in het bezit werd gesteld van een bijlage 26 in het kader van haar asielaanvraag die werd overgemaakt aan het CGVS. Ze wijst er in dit verband op dat een inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en voert aan dat van zodra het CGVS een asielverzoek ten gronde behandelt, een desgevallend openstaand inreisverbod als impliciet opgeheven/ingetrokken moet beschouwd worden. De verzoekende partij betoogt dat het gevestigde rechtspraak is dat een inreisverbod wordt verbroken, dan wel (impliciet) is verwerkt/opgeheven/niet langer uitvoerbaar is in de rechtsorde, wanneer een vreemdeling een attest van immatriculatie wordt afgeleverd en deze aldus terug in legaal verblijf is. Ze concludeert dat de bestreden beslissing dan ook incorrect is alwaar dit niet in rekening brengt dat gezien haar asielprocedure dewelke wel degelijk ten gronde werd beoordeeld door het CGVS in 2015 het inreisverbod van 2013 niet correct kan worden ingeroepen om haar aanvraag op grond van artikel 9bis van 30 oktober 2015 “zonder voorwerp” te verklaren.

De Raad merkt vooreerst op dat het inreisverbod waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan meer bepaald omdat de betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 29/01/2013 en betekend op 04/02/2013.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat de verzoekende partij op 25 februari 2015 in het bezit werd gesteld van een bijlage 26 in het kader van haar asielaanvraag die werd overgemaakt aan het CGVS, wat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij. Op deze bijlage 26 wordt vermeld dat het attest wordt afgegeven met toepassing van artikel 71/4, 73 of 79 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). De Raad wijst er in dit verband op dat het *in casu* van toepassing artikel 73 luidt als volgt:

“De in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden geven aan de vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en die een asielaanvraag indient, een document af overeenkomstig het model van bijlage 26 of, indien het een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet betreft, een document overeenkomstig het model van bijlage 26quinquies.”

Er dient in dit verband ook gewezen te worden op artikel 75 § 1 van het vreemdelingenbesluit dat het volgende bepaalt:

“Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Het feit dat een vreemdeling in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie houdt weliswaar geen definitief verblijfsrecht in, doch wel een tijdelijke verblijfsmachtiging in afwachting van de beslissing aangaande de ingediende asielaanvraag. Dit heeft voor gevolg dat de verzoekende partij legaal op het grondgebied verblijft tot zolang er geen beslissing ten gronde volgt. De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden in haar betoog dat wanneer een vreemdeling een attest van immatriculatie wordt afgeleverd zij terug in legaal verblijf is. De Raad wijst in dit verband op het recent uitgesproken arrest van het Hof van Justitie 19 juni 2018, C-181/16, Gnandi waarin uitdrukkelijk kan gelezen worden dat *“Overeenkomstig artikel 7, lid 1, van richtlijn 2005/85 mag een persoon die om internationale bescherming verzoekt in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat in eerste aanleg is beslist om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen. Hoewel dit recht om te blijven volgens de uitdrukkelijke bewoordingen van die bepaling geen verblijfsvergunning inhoudt, blijkt niettemin uit met name overweging 9 van richtlijn 2008/115 dat bedoeld recht om te blijven eraan in de weg staat dat het verblijf van een persoon die om internationale bescherming verzoekt in de periode vanaf de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming tot aan de vaststelling van het besluit in eerste aanleg waarin op dat verzoek wordt beslist, als „illegaal” in de zin van deze richtlijn wordt aangemerkt.”* (HvJ, 19 juni 2018, C-181/16, Gnandi, par. 40).

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij op 25 februari 2015 in het bezit werd gesteld van een bijlage 26 in afwachting van een beslissing inzake haar asielaanvraag die op dezelfde datum in overweging werd genomen door het CGVS, kon zij vanaf het ogenblik van de afgifte van het attest van immatriculatie niet meer aangemerkt worden als “illegaal” en niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg ook niet meer het voorwerp uitmaken van een inreisverbod. Het gegeven dat het attest van immatriculatie thans zou verstreken zijn doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekende partij na de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2013 waarnaar wordt verwezen in het genoemde inreisverbod en na het opleggen van een inreisverbod waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, evenwel op het grondgebied mocht verblijven, dit na haar asielaanvraag waarbij zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 26. Aangezien een vreemdeling niet terzelfdertijd onderworpen kan zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een – weliswaar tijdelijke en precaire – verblijfstitel, moet het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2013 en betekend op 4 februari 2013, aldus afgeleverd vóór 25 februari 2015, en bijgevolg het inreisverbod betekend op 30 september 2013 als impliciet doch zeker ingetrokken worden beschouwd (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvS 10 december 2015, nr. 233.201; RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895).

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat het inreisverbod van 2013 niet correct kan ingeroepen worden om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren.

Door dus de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren omdat aan de verzoekende partij een inreisverbod werd betekend in 2013 en zonder haar aanvraag te beoordelen in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. De verwerende partij gaat er met haar betoog in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het louter indienen van een asielaanvraag een eerder opgelegd inreisverbod buiten werking zou stellen, immers volledig voorbij aan het gegeven dat de verzoekende partij evenwel op 25 februari 2015 in het bezit werd gesteld van een bijlage 26.

Waar de verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 26 februari 2015, J.N. t. Nederland) die betrekking heeft op de noodzaak om een opgestarte terugkeerprocedure te kunnen hervatten – in plaats van opnieuw te moeten opstarten – nadat een meervoudige asielaanvraag werd verworpen, merkt de Raad op dat deze rechtspraak niet dienstig naar analogie op de voorliggende situatie kan toegepast worden. Het attest van immatriculatie werd *in casu* immers uitgereikt op grond van een eerste eigen asielaanvraag die in overweging werd genomen door het CGVS en heeft geen

uitstaans met het afbreken van een terugkeerprocedure op grond van het louter indienen van een meervoudige asielaanvraag, wat volgens het Hof van Justitie in voormelde zaak een onterechte belemmering zou vormen voor een terugkeerprocedure. Het past in deze ook te verwijzen naar de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven). Zo wijst de Raad erop dat de “terugkeerverplichting” in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn wordt gedefinieerd als de administratieve of rechtelijke beslissing waarbij wordt vastgesteld “dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard”, waarna een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Verder blijkt dat het “illegaal verblijf” wordt gedefinieerd als zijnde de aanwezigheid op het grondgebied zonder dat aan enige voorwaarde voor toegang tot verblijf of vestiging in de betreffende lidstaat is voldaan. Gelet op de Belgische regelgeving die uitdrukkelijk voorziet in de afgifte van een (tijdelijke) verblijfsvergunning, met name het attest van immatriculatie in geval van een eerste eigen asielaanvraag, moet worden vastgesteld dat in dit geval de vreemdeling wel degelijk voldoet aan de door de Belgische overheid gestelde voorwaarden van verblijf. Aldus kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze vreemdeling op dat ogenblik illegaal in het Rijk verblijft – zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn – zodat ten aanzien van deze vreemdeling op dat ogenblik geen terugkeerverplichting meer kan gelden. Niets verhindert de verwerende partij echter om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen indien de asielaanvraag negatief werd afgesloten en er geen verblijf kan worden toegekend omwille van een andere rechtsgrond. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het genoemde inreisverbod als impliciet ingetrokken moeten beschouwd worden, wordt ten slotte geen uitspraak gedaan over de vraag of deze op het ogenblik dat ze betekend werden rechtsgeldig waren of niet. Gelet op het bovenstaande kan de exceptie van de verwerende partij dan ook niet aangenomen worden.

4.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU